

Tonček premišlja in odgovori: „Saj sem bil.“ —
„Kako? Kaj pa tu stoji?“ . . .

Tonček je vedel, da je izgubljen. Stisnil se je k peči. Kajti, da bi bilo tudi to napisano, kolikokrat ga ni bilo v šolo, tega do zadnjega trenutka ni mogel verjeti.

Pa je iznova zapela brezovka . . . Ehej, to sta jo šla! Zvečer pa post, naprej pa zapor ves ljubi dan . . .

Pa je pomagalo!

Mislite, da ostane še kdaj v logu, namesto da bi šel v šolo? Za ves svet ne! Toliko je že izkusil in izprevidel, da se vse izve, in da hodi samo zato v šolo, da bo kdaj kaj znal, torej samo v svojo korist. Da ga starši malo silijo k učenju, to dela le njih dobrota . . .

In če včasih katera pade, tudi ni odveč . . . Pri Tončku že ni bilo! Na koncu leta je prinesel tako dobro izpričevalo, da so ga kar morali izpustiti v drugi razred.

In letos? Pravijo, da bo dobro. Po strani sem pa slišal, da je eden najboljših, da bo celo odličnjak . . .

Kaj se ve? Priden je res postal od tistega časa, ko je na lastni koži začutil brezovo olje. Striček iz mesta pa mi je celo trdil, da ga vzame drugo leto k sebi v mesto, in Bog zna, če ne bo iz tega Tončka kdaj velik gospod . . .

Slavko Slavič.

O Svečnici.

Pojdi dete k jaslicam,
Sveče tam prižgi,
Da ves hlevce Jezusčkov
V lučkah zažari.

In ko hlevce v svečicah
Bo žarel lepó,
Skleni drobní ročki ti,
Moli ti takó:

„Tebi, božje Detece,
Lučke te goré,
Tebi zdaj darujem vse,
Dušo in srce!“

Taras Vaziljev.

